

Poselství do budoucnosti

Tento úvodník píše před Velikonocemi, zatímco ty, milý čtenáři, ho čteš už po Velikonocích. Já přemýšlím, jaké budou letošní Velikonoce, ty už můžeš vzpomínat, jaké byly.

Nejdříve můžeme oba uvažovat o tom, čím jsou Velikonoce pro mě, pro tebe, pro lidi kolem nás. Neuškodí malé srovnávání s Vánoce. Ty jsou něčím nádherným pro děti. Co si budeme nalhávat. Děti se těší hlavně na dárky, dospělě spíše dojímat atmosféra Vánoc a vzpomínky z dětství (někdy je to ale i kříž). Dospělí někdy těší, že mohou ty nejmenší obdarovat. O Vánocích je hodně dobrot, děti mají dva týdny prázdniny, a když venku není sníh, mohou se během dlouhých večerů koukat na televizi anebo hrát nejen ty počítačové hry.

Velikonoce pro děti v tomto srovnávání vyznívají velmi chudě. Dárky nedostanou, volno ve škole je jen od čtvrtku do pondělí. Pro většinu dětí je slovo Velikonoce neoddělitelně spojeno se slovem „šmigrust“. Děvčata se již předem děsí a někdy snad i těší. Pro chlapce skýtá „šmigrust“ možnost snadného výdělků. Na co ještě po létech vzpomínáme, když myslíme na Velikonoce? Možná na radost z toho, že s Velikonocemi přichází jaro. A co náboženská stránka Velikonoc? Někdy je to vzpomínka na rozjímání v Božím hrobě, jindy na dlouhé obřady, při kterých většinou musí ti mladší stát. Když to všechno srovnáváme tímto způsobem, můžeme se oprávněně ptát: mají Velikonoce budoucnost? Pokud by neměly, pak nemá budoucnost ani víra.

A protože víra budoucnost má, můžeme se těšit na to, že pro nás i pro budoucí generace (děti) budou Velikonoce něčím jedinečným.

Co můžeme udělat pro růst naší víry i pro budoucnost Velikonoc třeba už v tom příštím roce?

1. Doba postní musí být objevena jako poklad a vzácná perla. V budoucnosti doceníme význam postu. Jaké duchovní bohatství objevíme, když budeme „tělesně strádat.“

2. K Velikonocům už patří i křížové cesty. Mám opravdu velkou radost z toho, jak křížová cesta oslovuje děti a kolik jich chodí na křížovou cestu v našem kostele.

3. Velký pátek bude možná státním svátkem. Odhalený kříž nám ukazuje cestu k opravdové lásce a tím i ke štěstí, po kterém člověk tolik touží. A pokud nám to nebude připomínat alespoň trochu každý pátek, ten Velký nikdy nedoceníme.

4. Velikonoční vigilie je pro ty starší nová věc, na kterou si postupně zvykáme. A pokud ji prožíváme celou noc ve společenství, jsme my dospělí překvapeni, s jakým nadšením ji prožívají děti. Když řeknu slovo Velikonoce před dětmi, které mají rodiče ve společenství, nejčastěji vykřiknou: „Pascha!“ (už ne „šmigrust!“) Slyšel jsem i takové výkřiky: „Miluji Paschu!“ (destileté děvče v hodině náboženství o vysvobození Izraele z Egypta). Anebo po Velikonocích: „Paschální noc byla pro mě největším zážitkem v životě“ (dvanáctiletá dívka).

pokračování na straně 8

Kněžská svěcení v Římě

Milí bratři a sestry z Valašského Meziříčí, možná si ještě vzpomínáte na Zdeňka Gibiece, který v letech 1996-1997 vykonával civilní službu ve vaší farnosti a i poté byl ještě další následující tři roky vidět občas po boku pana faráře, jako akolyta u oltáře a na různých farních akcích až do roku 2000, kdy nadobro zmizel a jen na Vánoce, Velikonoce a o letních prázdninách se vždy na pár dnů objevil. Otec Pavel vás tehdy informoval, že jsem vstoupil do diecézně-misijního kněžského semináře „Redemptoris Mater“ v Římě.

Celé ty čtyři roky, kdy jsem pobýval ve vaší farnosti, byly obdobím, kdy jsem se snažil rozlišit, jestli povolání ke kněžství, které jsem cítil ve svém srdci, pocházelo skutečně od Boha, či ne. Mé rozhodnutí pomalu dozrávalo a v roce 2000 se mi naskytla možnost učinit konkrétní krok ke

kněžství vstupem do semináře, a to právě v Římě. Od té doby uběhlo více než osm let mé duchovní přípravy: šest let v semináři, dva roky na misiích v bývalé Jugoslávii a pět měsíců měsíců ve farnosti sv. Hilaria z Poitiers, kde vykonávám svou jáhenskou službu od 30. října minulého roku, kdy jsem byl vysvěcen na jáhna v Lateránské bazilice v Římě. Má nová farnost se nachází v západní části Říma, víceméně na periferii, čítá přibližně 7000 obyvatel a duchovní správu tvoří dva kněží, kterým pomáhám jako jáhen.

Má příprava ke kněžství v těchto dnech vrcholí, protože už za velmi krátkou dobu, a to 3. května (4. neděle velikonoční), přijmu nesmazatelnou pečeť kněžství vkládáním rukou Svatého Otce Benedikta XVI. v bazilice sv. Petra v Římě.

pokračování na straně 7

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

„Až já budu vyvýšen, potáhnu všechny lidi k sobě.“

(Jan 12,32)

Tato památná Ježíšova slova hovoří o utrpení a o slávě. A evangelista upřesňuje, o jakém vyvýšení Kristus mluví: „Těmito slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře“ (Jan 12,33).

Ježíš ví, že se přiblížilo jeho ukřižování, čeká ho barbarská krutost a potupná smrt. Představuje se světu jako vykupitelská oběť za lidstvo. „Smrt Pána na kříži byla obětí. Svou smrtí, jedinou skutečnou obětí, nás Kristus očistil od všech hříchů“ (sv. Augustin).

Pán je tu současně kněz i obětní dar. Ve večeradle chce na tuto oběť zanechat mimořádnou – věčnou památku. Použije k tomu dva symboly: chléb pro tělo a víno pro krev.

Když uctíváme Eucharistii, uctíváme tajemnou formou kříž, uctíváme právě to vyvýšení, o kterém Ježíš hovoří. Tomuto tajemství víry porozumí jen ten, kdo věří, aby jej mohl přijmout ten, který ho miluje.

Proč má Kristova oběť takovou přitažlivost? Protože ušlechtilá a očištná oběť je nejvyšším výrazem lásky. Je to oběť, která nás učí:

„Kdo bude chtít zachovat svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne ho“ (Mt 10,39).

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele (Jan 15,13).

„Svět pozná, že miluji Otce a jedním, jak mi Otec přikázal“ (Jan 14,31).

Je to oběť, která nám ukazuje, jak Kristus jedná:

„Otče, je-li to možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39).

Je to oběť, která ukazuje, co je pohnutkou Kristova jednání. Je to:

- úcta k Bohu
- dobrovolná, šlechetná láska
- ochota splatit dluh za druhé.

Toto všechno nám připomíná eucharistická oběť. Pokaždé když ji slavíme, dokonává se dílo našeho vykoupení, úplné Ježíšovo sebedarování.

„Toto je mé tělo, které se za vás vydává... Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá“ (Lk 22,19-20).

„On ke mně pojal lásku a za mne se obětoval, aby ukázal přenesmírné bohatství své milosti“ (Gal 2,20).

„Ti ovšem, kdo jdou k záhubě, považují nauku o kříži za hloupost. My však, kteří budeme zachráněni, víme, že tím Bůh projevil svoji moc“ (1 Kor 1,18).

I nás vyzývá Eucharistie k oběti:

„A kdo nebere svůj kříž, není mne hoden“ (Mt 10,38).

Eucharistické tajemství bychom nectili, kdybychom se s Kristovou obětí nesjednocovali. „Mějte v sobě to smýšlení, které měl Kristus Ježíš,“ říká apoštol Pavel v listu Filipanům (Flp 2,5).

Duch oběti nás činí schopnými milovat, sloužit, trpět!

Duch oběti oživuje morální síly ve zkouškách!

Duch oběti podporuje naše občanské ctnosti – bratrství, sociální spravedlnost, mír.

Jedině tímto duchem můžeme přemáhat sobectví, hřích a dát světu to, co přináší spásu.

o. Jaroslav

Slovo života duben 2009

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

(Mt 24,42)

Všiml sis, že život většinou nežiješ, ale v očekávání něčeho ‚krásného‘, co má přijít až ‚potom‘, se jím necháš vláčet? Je to tak, to ‚krásné potom‘ přijde, jenže to není to, na co čekáš. Jakýsi božský instinkt tě vede k tomu, abys očekával někoho nebo něco, co by zcela naplnilo tvá očekávání. Možná myslíš na sváteční den, na volný čas, na nějaké zvláštní setkání... Ale když skončí, nejsi uspokojen, alespoň ne plně. A znovu se vracíš do každodenního kolotoče života, který nežiješ pravdivě, protože stále na něco čekáš.

Pravdou zůstává, že mezi skutečnostmi, které utvářejí i tvůj život, je jedna, které nemůže nikdo uniknout. Je to setkání tváří v tvář s Pánem, který přichází. To je to ‚krásné‘, k čemu nevědomky směřuješ, protože jsi stvořen ke štěstí. A úplné štěstí ti může poskytnout pouze ON.

A poněvadž Ježíš ví, jak ty i já jsme v hledání štěstí slepí, nabádá nás:

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Bděte. Dávejte pozor. Buďte bdělí. Vždyť o mnoha věcech na světě nemáš jistotu, ale o jedné určitě nelze pochybovat: jednoho dne zemřeš. A to pro křesťana znamená stanout před Kristem, který přichází.

Možná, že i ty se chováš jako většina lidí, kteří úmyslně, záměrně zapomínají na smrt. Bojíš se této chvíle a žiješ, jako by neexistovala. Svým pozemským životem, tím, že se v něm stále více zakořeňuješ, říkáš: Smrt ve mně budí hrůzu, proto není. Ale tato chvíle přijde, neboť Kristus přijde zcela jistě.

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Těmito slovy Ježíš rozumí svůj příchod v poslední den. Jako ze středu svých apoštolů vystoupil na nebesa, tak se i vrátí.

Ale tato slova též znamenají Pánův příchod na konci života každého člověka. Ostatně když člověk zemře, svět pro něj skončil.

A protože nevíš, přijde-li Kristus dnes, večer, zítra nebo za rok či více, musíš bdít. Právě jako ti, kteří bdí, protože vědí, že zloději přijdou vyloupit jejich dům, jen nevědí kdy.

A jestliže Ježíš přijde, znamená to, že tento život je pomíjivý. Je-li tomu tak, nesmíš jej znehodnotit; naopak je třeba, aby sis ho co nejvíce cenil. Na setkání s ním se musíš připravit důstojným životem. (...)

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Určitě je třeba, abys i ty bděl. Tvůj život není jen poklidný sled jednotlivých činů. Je též bojem. Tvými prvými nepřáteli jsou nejrozmanitější pokušení, například pokušení sexuálního charakteru, pokušení marnivosti, lpění na penězích, sklon k násilí.

Jsi-li vždy bdělý, nenecháš se zaskočit. Dobře bdí ten, kdo miluje. Bdít je vlastnost lásky.

Když milujeme nějakého člověka, srdce stále bdí a čeká na něj, každá minuta bez něj je zaměřena k němu.

Takto si počíná milující žena, když usilovně pracuje nebo připravuje něco, co může posloužit jejímu nepřítomnému muži. Všechno dělá s myšlenkou na něj. A když přijde, je v jejím radostném přivítání obsažena celá radostná práce uplynulého dne.

Tak si počíná i maminka, když si při ošetřování nemocného dítěte na chvíli odpočine. Spí, ale její srdce přitom bdí.

Tak jedná ten, kdo miluje Ježíše. Dělá vše s myšlenkou na něj, setkává se s ním v každém okamžiku, v těch nejobyčejnějších projevech jeho vůle, až se s ním slavnostně setká v den, kdy přijde.

Píše se 3. listopad 1974.

V Santa Maria na jihu Brazílie skončilo duchovní setkání dvou set padesáti mladých lidí, z nichž většina pocházela z města Pelotas.

První autobus odjel se čtyřiceti pěti z nich. Zpívali si, byli plní radosti a lásky k Ježíši. Během cesty se některá děvčata společně modlila bolestný růženec a prosila Pannu Marii o věrnost Bohu až do smrti.

V jedné zatáčce se následkem technické závady autobus zřítíl do padesátimetrové propasti a třikrát se převrátil. Šest děvčat zemřelo.

Jedna z těch, které zůstaly naživu, o tom později řekla: „Viděla jsem smrt z blízka, ale neměla jsem strach, protože tam byl Bůh.“

Další se pak svěřila: „Když jsem si uvědomila, že se mohu hýbat, podívala jsem se z trosek na hvězdné nebe, klekla jsem si vedle těl svých kamarádek a modlila se. Bůh tam byl po našem boku...“ Tatínek jedné z obětí, Carmen Reginy, vyprávěl, že dcera často opakovala: „Tatínku, je krásné zemřít, odejdeme, abychom byli spolu s Ježíšem.“

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Dívky z Pelotas, protože milovaly, bděly, a když Pán přišel, šly mu naproti s radostí.

Chiara Lubichová

Charita informuje

„Kristus byl vzkříšen! Opravdu byl vzkříšen!“
(Lk 24,6.34)

Zaměstnanci Charity Valašské Meziříčí vám všem přejí požehnané Velikonoce a mnoho dobra a radosti do dalších jarních dnů.

Petr Liška

ZŠ Salvátor

- Dne 17. března 2009 se v Rožnově pod Radhoštěm konalo okresní kolo olympiády v českém jazyce. Zúčastnila se ho žákyně 9. ročníku Lýdie Poláčková a umístila se na krásném 8. místě. Blahopřejeme.
- Taktéž v Rožnově pod Radhoštěm se konala dne 18. března zeměpisná olympiáda, které se zúčastnili dva žáci. V mladší kategorii Veronika Kindlová ze 6. ročníku a ze starší kategorie Pavel Žilinský z 8. ročníku. Pavel obsadil 10. místo a Veronika 11. místo. Blahopřejeme. Poděkování patří také jejich paní učitelce Beátě Vodákové, která je na olympiádu připravovala.
- Pod vedením paní učitelky Vodákové se také naše žákyně 7. ročníku připravily na soutěž „Poznej a chraň“ ve vsetínském Alcedu. Pavla Dřímálová, Michaela Sedlářová a Adéla Vančurová získaly za účasti 23 družstev krásné 4. místo. Děkujeme za reprezentaci školy a blahopřejeme.
- Dne 25. března 2009 proběhlo v Rožnově pod Radhoštěm okresní kolo recitační soutěže. Náš jediný zástupce Ladislav Haiker ze 3. ročníku obsadil 2. místo a postupuje do krajského kola v Uherském Hradišti. Blahopřejeme a držíme palce.
- Dne 2. dubna 2009 se celá naše škola zúčastnila filmového představení „Kdopak by se vlka bál.“
- Dne 7. dubna 2009 od 14 do 17 hodin proběhl konzultační den pro rodiče žáků naší školy.
- Dne 8. dubna 2009 proběhl na naší škole **Projektový den**. Téma: **Velikonoční tvoření**. Žáci měli možnost si ve třídách pod vedením všech učitelů školy vyrobit nejrůznější velikonoční ozdoby a dekorace, okenní vitráže, plést pomlázky a věnečky s vajíčky, malovat vařená i vyfouklá vajíčka.

Lenka Adámková

Slovo Velikonoce

Velikonoce a Vánoce představují dva hlavní a od sebe neoddělitelné křesťanské svátky. Jak uvidíme, ani historii obou slov v češtině nelze oddělit. Zatímco slovo Vánoce je doslovným překladem (tzv. kalkem) staroněmeckého *wihen nahten* „o svaté noci“, z něhož pochází dnešní *Weihnachten* (lze chápat jako číslo jednotné, nebo množné), s Velikonocemi je to jinak. Slovo Vánoce bylo přejato již v době předcyrilometodějské, jde tedy o relativně velmi starou výpůjčku. Ve staročeštině znělo *vánocě*, takže jako plurál mohlo být zařazeno ke vzoru *růže*. Jak je to s historií slova Velikonoce?

Ve staročeštině existovalo spojení *velika noc*, později *veliká noc*. Hus v *Postile* píše: „Velika noc slove noc, v níž jest velikú věc učinil veliký Kristus, z mrtvých vstav.“ Pojmenování vzniklo jako označení noční slavnosti, která je ještě zachována ve východní církvi. Napřed se skloňovala obě slova (staročešky od *veliky noci*, o *velicě noci*), posléze se objevily spřežky *velikanoc*, *velkonoc* (skloňované od *velkonoci*, po *velikonoci*). Jak se ale do slova Velikonoce dostalo množné číslo? Právě vlivem slova Vánoce (případně dalších pomnožných *Letnice*, *Hromnice*), k němuž se plurál Velikonoce vyvinul analogií. Slovensky je dodnes *Veľká noc*, jednotné číslo má i polština (*Wielkanoc*). Pozoruhodné je, že vlastně oba naše největší svátky etymologicky souvisí s nocí.

V germánských jazycích máme např. německé *die Ostern* a anglické *Easter*, obě etymologicky příbuzná. Slovo *Easter* se vyvinulo z podoby *Ěastre* (doloženo před rokem 899). Původně označovalo germánskou bohyni, jejíž svátek se slavil o jarní rovnodennosti – je příbuzné s litevským *aušra*, „úsvit“. Staroanglické *Ěastre* je odvozeno od staroanglického *éast*, „východ“, takže původně zřejmě odkazovalo na bohyni úsvitu, která má paralely v římské bohyni *Aurore* a řecké bohyni *Éós*. V tomto případě tedy křesťanství využilo slova původně pohanského a naplnilo ho novým významem. Obdobné demytologizace najdeme i ve Starém zákoně.

Církevní slovanština a ruština ale zachovaly z hlediska biblických jazyků označení původnější: *pascha* (πάσχα). Pochází ze staroslověnštiny, kam se dostalo z řečtiny (byzantský ritus, *pascha* má však také latinská *Vulgáta*, z latiny je zřejmě francouzské *Pâques*). Řecké *pascha* (πάσχα) je přejímka aramejského *pascha* (hebrejšťina má blízké *pesach*). Význam kořene *p-s-ch* není zcela průhledný, jedním z významů je „skákat, poskakovat, hopsat“. Tento význam prozrazuje zřejmě původní smysl: šlo v předizraelské době o kultický tanec při pohanské slavnosti. Slovo, které je mimochodem doloženo s malými modifikacemi i v akkadštině a mimobiblické hebrejšťině a jehož ekvivalent v arabštině znamená „vymknout, vyvrtnout, vykloubit“, pak ale bylo obdařeno novým významem (Hospodin přeskočil oné noci domy Izraelců). V případě *pesachu* vlastně pozorujeme stejné přeznačení původně pohanského slova jako v anglickém *Easter*.

Od slova *pascha* máme přes latinské *paschalis* slovo *paškál* (frazém *vzít na paškál* vznikl z toho, že lidé byli k této svíci voděni při přísahání). V řečtině dokonce znamená *pascha* „paškál“. Ale i původ slova *fáze* lze sledovat až ke slovu *pascha*, ačkoli obvykle se jde jen k řeckému *fásis* od slovesa *faínein* „zářit, svítit“ – původně se vztahovalo na různé fáze Měsíce. Slavnost *Pesach* trvala původně jen jednu noc, a sice noc prvního jarního úplňku.

Slavme tedy obě tyto slavnosti, Velikonoce i Vánoce, s vědomím jejich důležitosti a původu.

*PhDr. Robert Dittmann, Ph.D.
převzato ze Zpravodaje pražské arcidiecéze*

Stanovisko České biskupské konference k překladu „Bible. Překlad 21. století“

Český překlad Bible, který vycházel několik roků po částech pod názvem *Nová bible kralická*, vychází nyní kompletní pod názvem *Bible. Překlad 21. století* (zkratka B21). Přestože po jazykové stránce s češtinou Bible kralické nemá prakticky nic společného, odkazoval na ni ve svém dřívějším názvu, aby naznačil určitou, jakkoli volnou, vazbu na minulost. Nyní ovšem převládla podle všeho marketingová hlediska, protože vztahovat se v názvu k budoucnosti je nesporně atraktivnější. Podtitul *Překlad 21. století* naznačuje, že by svou aktuální češtinou měl „vystačit“ třem generacím (po 30 letech). Přitom Český ekumenický překlad (dále ČEP) už po jedné generaci, vzhledem k rychle se měnícímu jazyku, zastaral. Zdá se však, že věc je prostší: toto označení zřejmě není ničím víc než reklamní upoutávkou. Zda se stane skutečností, bude možno říci teprve na konci století, ne na jeho začátku.

V předmluvě k B21 se vydavatelé hlásí k odkazu Bible kralické, která je bezesporu klenotem českého překladatelského umění. Za průlom biblického překládání v duchu moderního přístupu považují ČEP. Znalcům překladů Bible do češtiny tu chybí přinejmenším zmínka o Bibli svatováclavské, která, přestože byla překládána z latinské *Vulgáty*, představovala významný přínos ve vývoji české biblistické terminologie. A nelze také opomenout celou řadu (třeba jen dílčích) překladů protestantské i katolické tradice, které od počátku 20. století uplatňovaly ve své době moderní principy biblického překládání.

Když B21 otevře katolický křesťan, zjistí, že to není celá jeho Bible. Chybí tu sedm starozákonních knih a některé další jsou tu předkládány v kratší verzi, než jak je známe v tzv. „širším kánonu“. V tomto kontextu je vhodné zmínit, že zvláště katolíci věřící se mohou těšit na brzké vydání českého překladu světově rozšířené Jeruzalémské bible a pracuje se také na revizi a dokončení překladu pořízeného dr. Václavem Bognerem a užívaného v katolické liturgii (se současným názvem *Český katolický překlad*).

pokračování na straně 7

Kristus nás miloval
a zcela vydal sebe
za nás.

Ef 5,2

Ve středu svatého týdne 8. dubna 2009
byl Pánem povolán na věčnost jeho služebník

P. Jan Donát Žilinský ***kněz, františkán***

Narodil se 16. května 1923 v Poličné. Věčné sliby v řádu svatého Františka složil 10. dubna 1948. Kněžské svěcení přijal 29. června 1949 v Praze. Jako kaplan působil krátce v Hejnicích. V padesátých letech pobýval pět let v interačních táborech v Oseku a v Želivi. Poté se vrátil domů do Poličné a pracoval jako klempíř. Od roku 1987 opět vypomáhal v pastoraci ve farnosti a v děkanátu Valašské Meziříčí.

S naším zemřelým se rozloučíme ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Valašském Meziříčí

v sobotu 18. dubna 2009 v 15 hodin

Po mši svaté bude uložen do kněžského hrobu na místním hřbitově.

Prosíme o modlitbu za zemřelého

kněží děkanátu

spolubratři františkáni

sourozenci s rodinami

Kněžská svěcení v Římě

pokračování ze strany 1

Je nás celkem devatenáct kandidátů: třináct z našeho semináře Redemptoris Mater a šest z římského vyššího semináře. V těch dnech se také dozvíme rozhodnutí vikáře římské diecéze o oficiálním umístění, které dostane každý z novokněží do některé z římských farností. Někteří z nás zůstanou ve stávajících farnostech, některým bude přidělena nová farnost.

Jsem tedy pln očekávání toho, co nového pro mne Pán připravil v tomto čase, který se přede mnou otevírá. Musím se vám přiznat, že Bůh za ty dlouhé roky přípravy ke kněžství zcela proměnil moji představu o tom, co vlastně kněžství znamená. V roce 2000, když jsem vstupoval do semináře, jsem přemýšlel spíše tímto způsobem: „No tak dobře, Pane, pokud chceš, abych žil svůj život bez ženy a bez dětí, tak já se tedy obětuji a půjdu tvou cestou...“ Během těchto devíti let mi však Bůh ukázal, že kněžství, stejně tak jako dar celibátu, není v prvé řadě jedna oběť, ale jeden obrovský dar, který Bůh člověku dává. Dnes, tj. na prahu kněžské služby, jsem Bohu velmi vděčný za tuto milost, i když samozřejmě vím, že spousta věcí nebude lehkých, ale nikomu - ani v manželství - Bůh neslibuje život bez těžkostí. Protože jsou to právě těžkosti, které nám pomáhají se více opírat o Boha a hledat ho upřímným srdcem. Kříž je v našem životě místem setkání s Ježíšem Kristem. Upřímně řečeno, když vidím zodpovědnost, kterou má kněz v tom, co říká a jak jedná ve vztahu k lidem a jaké odpovědi dává na různé problémy, z čistě lidského pohledu mám mírně třesoucí se kolena, ale na druhé straně mám osobní zkušenost, že když Bůh dává člověku nějaké konkrétní poslání, dá mu i potřebné milosti k tomu, aby ho člověk mohl realizovat. Tuto zkušenost jsem udělal především v evangelizaci: vzhledem k tomu, že náš seminář má rovněž misijní charakter, všichni seminaristé mají během letních prázdnin, kdy není škola, možnost udělat zkušenost evangelizace v různých zemích světa. Já osobně mohu svědčit o tom, že jsem viděl zcela konkrétním způsobem, jak Bůh hledá každého člověka, jakými pouty lásky se ho snaží opět přivést zpět k sobě a jak veliké věci koná v životech lidí i v dnešní době, tj. na počátku 21. století, kdy mnozí lidé opustili víru v Boha a uvěřili tomu, že šťastný život si vybudují svými vlastními silami, schopnostmi techniky či tučným kontem v bance. Dnes vidím, že mé poslání bude především ohlašovat lidem Boží lásku, přinášet jim tuto Radostnou zvěst, přes všechno nepochopení, odmítání a nepřátelskost vůči církvi, která se čím dál více objevuje v dnešní společnosti.

Stojím tedy na prahu nové zkušenosti a nového horizontu, kterým je dar kněžství. Proto ale, abych mohl dobře sloužit Pánu, budu potřebovat pokorné srdce a odevzdanost do Boží vůle, dary, o které bude potřeba po celý život prosit Pána. Chci vás tímto požádat, bratři a sestry, o vaši duchovní podporu a modlitby o tyto dary pro sebe, pro ostatních 18 kandidátů, kteří se připravujeme na květnové

svěcení tady v Římě, ale i pro všechny chlapce, kteří procházejí v seminářích na celém světě přípravou ke kněžství, aby Pán dal milost každému z nás úplně světit naše životy do jeho rukou a sloužit mu s odevzdaností a láskou.

I já vyprošuji Boží požehnání vám a vašim rodinám.

Zdeněk Gibiec

„Bible. Překlad 21. století“

pokračování ze strany 4

Katoličtí biskupové se při doporučování biblických překladů řídí kanonickými normami. Kodex kanonického práva (*kán. 825*) má na zřeteli užitek z četby Písma svatého a jeho interpretaci ve shodě s dvoutisíciletou tradicí církve; proto požaduje, aby věřící užívali Bible opatřené nezbytnými úvody a výkladovými poznámkami. (ČEP má stručné úvody k jednotlivým knihám a minimum vysvětlivek.) Tento požadavek je o to naléhavější, že v současné době do značné míry chybí u čtenářů Bible obecně předpoklady k jejímu pochopení, takže některým místům nerozumějí vůbec a některá vnímají značně zkreslenou optikou své subjektivity.

Podle překladatelů B21 je jejich dílo doporučeníhodné zejména pro srozumitelnost češtiny, blízké dnešnímu běžnému čtenáři. Tato snaha je obecně chvályhodná. Při překladu Bible je jistě vhodné přihlížet k úrovni současné literární češtiny a částečně i k její hovorové podobě. Především je ale třeba brát v úvahu, že mnohé biblické texty vznikaly jako texty bohoslužebné, další byly bohoslužebným jazykem ovlivněny a Bible jako celek byla více méně po celou dobu své existence užívána ve schválené formě prvořadě k liturgickému předčítání. Proto při jejím překládání do moderních jazyků nelze uplatňovat jenom obecné translátologické zásady (tj. překládat Bibli jako literaturu), ale každý nový překlad musí respektovat stávající liturgickou terminologii, styl a dějinnou kontinuitu tohoto typu jazyka.

Pokud jde o literární stránku, její zhodnocení bude jistě předmětem odborných recenzí. Omezme se tu jen na několik málo poznámek. Ve starozákonních poetických knihách se v prezentovaném překladu často setkáváme se snahou o zřymování. Toho však není možné dosáhnout vždy, takže celek působí nevyrovnaně a rozkolísaně. Dále v Novém zákoně stojí za povšimnutí například to, že česká křesťanská tradice, kterou respektuje i ČEP, vyhradila jméno Ježíšovy matky formu „Maria“, a ne „Marie“, aby se tak podtrhlo její výjimečné postavení v dějinách spásy. Také věta přeložená jako „ocitl se v těle jako člověk“ (*srov. Flp 2,7-8*) je nepřesná, protože ve skutečnosti chce vyjádřit, jak Krista viděli jeho současníci, tedy „byl shledán jako člověk“. Podobných nepřesností by bylo možno uvést mnohem více.

Je důležité, aby se Bibli dostalo místa, jaké jí právem podle křesťanské tradice náleží. II. vatikánský koncil připomíná, že „Církev měla vždy v úctě Boží Písmo jako samo tělo Páně“ (*Dei verbum*, 21). Bylo nám svěřeno jako dar, což vyjadřujeme různými gesty při liturgii. Proto by bylo vhodnější, aby se jeho nabízení v sekulárním prostředí vyhnulo reklamním kampaním, jimiž si slouží běžné obchodní organizace.

Závěrem lze shrnout, že katolickým křesťanům je jako autentické znění Písma svatého určen oficiální liturgický překlad, použitý v platných bohoslužebných knihách, postupně vydávaný a připravovaný ke kompletnímu vydání jako tzv. Český katolický překlad (Bogner et al.), církevní schválení (imprimatur) má též tzv. Český ekumenický překlad (Bič, Souček et al.), ke kompletnímu vydání se připravuje také Česká Jeruzalémská Bible (Halas et al.). Všechny tyto překlady vznikly nebo vznikají za plné či částečné účasti katolické církve, což zaručuje jejich správnost z hlediska nauky víry. Nová bible kralická – B21 (ani jiné překlady) nemůže církevní schválení (v rámci katolické církve) získat, neboť nespĺňuje požadavky normy, kterou imprimatur je. Tím pochopitelně není řečeno, že je katolickým křesťanům čtení a studium jiných překladů zapovězeno, naopak každá kritická konfrontace různých znění s uznaným katolickým překladem jim může být k užtku a prohloubení biblických znalostí.

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Diana Stodůlková
Klára Zavičáková

Štěpán Šustek

Lešná

Lukáš Gabriel Bill

Ema Janošcová

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Zbyněk Kovář Radka Kučerová
Ratiboř 136 Hrachovec 229

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Vlasta Zelenková *7. 3. 1930 †12. 2. 2009, Česká Třebová
Ludmila Bambuchová *25. 10. 1942 †26. 2. 2009, Zašovská 169
Jiřina Šopíková *16. 4. 1941 †4. 3. 2009, Nádražní 111
Ivona Křístková, *24. 2. 1945 †9. 3. 2009, Šafaříkova 694
Karel Pernický *28. 8. 1949 †12. 3. 2009, Krhová 198
Kristina Květová *5. 4. 1928 †15. 3. 2009, Poličná 72
Marie Hasalíková *24. 12. 1927 †15. 3. 2009, Jasenice 68
Václav Kubeša *27. 5. 1924 †29. 3. 2009, Jičínská 25

Lešná

František Trefil *2. 4. 1924 †10. 3. 2009, Lhotka nad Bečvou 5

Mariánské informace

- V sobotu 2. května 2009 bude na slavení první mariánské soboty v ČM Fatimě Koclířov hlavní host P. Petr Krenický, slovenský misionář na Ukrajině. Z naší farnosti pojedou autobus. Je potřeba se mi přihlásit včas.
- Pouť Fatimského apoštolátu na Turzovku je plánována na sobotu 20. června 2009 v den památky Neposkvrněného Srdce Panny Marie.
- Další oblastní setkání Fatimského apoštolátu bude v úterý 16. června 2009 a 17. listopadu 2009, kdy budeme děkovat za dvacet let svobody církve v naší vlasti.
- Upozorňuji na změnu začátku pouti Fatimského apoštolátu do Medžugorje. Odjezd bude v pondělí 14. září 2009 a návrat v pondělí 21. září 2009. Přijímám přihlášky.
- Jednotlivé regiony jsou zvány na pouť do ČM Fatimě Koclířov v rámci nověny regionálních poutí. Naše oblast má termín sobotu 28. listopadu 2009.
- Upozorňuji na možnost strávit část dovolené v ČM Fatimě Koclířov. Letáček s nabídkou mohu poskytnout. Je možné se rovněž zúčastnit zahraničních poutí pořádaných Českomoravskou Fatimou a to do Itálie ve dnech 7. – 14. června 2009 se zastávkami v Římě, Pompejích, Vesuvu, Neapoli, Mugnanu, San Giovanni Rotondo, Lancianu – cena 8 690 Kč, do Francie, Španělska a Portugalska ve dnech 5. – 17. října 2009 – cena 13 500 Kč a pouti do Svaté země ve dnech 20. – 27. října 2009.
- Jsou k dispozici DVD Zjevení Královny Míru v Medžugorje z období let 1981 – 2008. Jedná se o tříhodinový dokument o historii zjevení. Jsou zde klipy ze zjevení Panny Marie, některé z období začátku událostí a také hlavně zjevení Mirjaně, význam poselství Panny Marie, svědectví, modlitby, písně atd. Komentář je převážně ve slovenštině, částečně v češtině. Cena 115 Kč. Zájemcům mohu poskytnout.
- Přeji a vyprošuji všem tvůrcům i čtenářům Života farností požehnanou velikonoční dobu.

Václav Chládek

Poselství do budoucnosti

pokračování ze strany 1

5. Neděle – Velikonoce každý týden.

Až se stane neděle naší radostí, opravdovým svátkem, budeme i ty každoroční Velikonoce prožívat daleko lépe. Milujme neděli! Kristus vzkříšený se stane našim odpočinkem.

6. Radost ze vzkříšení, ze setkání s vítězným Kristem poroste úměrně tomu, jak budeme obdarováni jeho Duchem. Velikonoce skončily, teď se připravujeme na Soslání Ducha Svatého, které ukončí dobu velikonoční. Pokud takto charismaticky pojmem dobu velikonoční, budeme se těšit na Velikonoce víc než na cokoli jiného!
Přijď, Pane Ježíši! Přijď, Duchu svatý!

o. Pavel

Život farností číslo 4, ročník XVI

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.um@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 19. dubna 2009.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>